

РЕШЕНИЕ

№ 2320

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 11.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11061** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по повод искова молба с вх. № 27213 от 14.11.2012 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от А. А. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, ап. 11 срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Предмет на исковата претенция е осъждането на СДВР да заплати на ищеца сумата от 3000 лева, представляващо обезщетение за претърпените неимуществени вреди – морални болки и страдания, в резултат незаконосъобразна заповед рег. № 04 – 1577 от 04.05.2012 г., издадена от полицейски орган при 04 РУП – СДВР, ведно със законната лихва върху главницата на обезщетението, считано от 04.05.2012 г. до окончателното изплащане.

В хода на съдебното производство ищецът редовно призован не се явява, представлява се от адв. И. от САК, която депозира писмено становище, поддържа исковата претенция, претендира сторените съдебно – деловодни разноски.

Ответникът – СДВР, редно призован не се явява, представлява се от юрк. П., която оспорва иска по размер и основание. Предлага да се остави без уважение исковата молба като неоснователна и недоказана. Твърди, че от събраните в хода на съдебното производство доказателства е доказана само първата предпоставка по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно отмяна на незаконосъобразен административен акт. Сочи, че твърденията за неимуществени вреди не са доказани, както и наличието на причинно

следствена връзка между незаконното задържане и настъпилия резултат. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – изразява становище за недоказаност и неоснователност на иска. Излага доводи, че по делото липсват предпоставки за каквито и да било вреди относно твърдението за задържането от 04.05.2012 г. от един час и 45 минути. Прокурорът изтъква, че следва да се кредитира приетото по делото заключение на допуснатата СПЕ, както и че вредите, ако има такива по ЗОДОВ, в случая са спрямо ищеца, а не по отношение на неговите близки.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че А. А. А. със заповед рег. № 04 – 1577 от 04.05.2012 г., издадена от полицейски орган при 04 РУП – СДВР, е бил задържан на основание чл. 63, ал.1, т.2 от ЗМВР за срок от 24 часа. Тази заповед е отменена с влязло в сила съдебно решение № 5239 от 05.10.2012 г., постановено по адм. Дело № 5031 по описа за 2012 г. на АССГ, Първо отделение, 16 – ти състав, на 30.10.2012 г. В посочената, отменена заповед на полицейски служител при 04 РУП – СДВР е посочено, че ищецът е задържан за установяване съпричастността му към ЗМ 795/2012 г., независимо, че не е издирван, но от друга страна имал криминалистични регистрации.

От мотивите на решение № 5239 от 05.10.2012 г., постановено по адм. дело № 5031/2012 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 16 – ти състав е видно, че ищецът А. А. с присъда № 8а от 25.04.2012 г., постановена по ВНОХД № 1171 от 2011 г. по описа на Софийски апелативен съд, е бил признат за невиновен по повдигнато му обвинение за престъпление по чл. 199, ал.1, т.3 във връзка с чл. 198 от НК.

Допълнително от данните по делото и от изложеното в исковата молба се установява, че ищецът е бил задържан и със заповед рег. № 04 – 1177 от 29.03.2012 г., издадена от полицейски орган при 04 РУП – СДВР, която е била отменена с решение № 3787 от 04.07.2012 г., постановено по адм. дело № 3722 по описа за 2012 г. на АССГ, Първо отделение, 19 – ти състав, влязло в сила на 06.06.2013 г.

С цел доказване на причинените неимуществени вреди на ищеца, същият е поискал събирането на гласни доказателства чрез разпит на неговата майка – Е. К. Т.. От нейните показания се установява, че синът е бил задържан, тъй като в района на 04 РУП имало грабеж. А. бил задържан за малко в килия, след което писал обяснения при оперативен служител. Свидетелката посочва, че в следствие от многократните задържания на сина ѝ, същият като видел полицаи се вдървявал, получил страхова невроза. Проблемите с полицията са му се отразили негативно – не си е взел една от матурите, затворил се в себе си, не излизал, срамувал се от приятелите и се притеснявал, че ако е с тях и те ще бъдат задържани. Свидетелката посочва, че е търсила специализирана помощ.

Отново по искане на ищеца е допусната, изслушана и приета съдебно психиатрична експертиза. Заключение е изготвено от д-р Т. Т. Р., която посочва, че ищецът А. А. е психично здрав. По време на проведеното съдебно заседание на 11.03.2014 г. вещото лице защити изготвеното от него заключение, като изрично подчерта, че А. А. е повторил пред нея изложените от него твърдения в исковата молба. Проведената беседа е извършена в присъствието на Е. Т..

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с исковата молба писмени документи, както и допълнително изисканите от съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Правилото на чл. 125 от ЗДСл регламентира, че имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред. Следователно исковата молба е заведена преди изтичането на този срок с оглед постановяването на Решение № 5239 от 05.10.2012 г. по адм. дело № 5031 от 2012 г. на АССГ, Първо отделение, 16 – ти състав, с което отменено незаконното задържане за 24 часа на ищеца. Исковата претенция е депозирана на 14.11.2012 г., поради което е допустима.

Искът е предявен срещу надлежния ответник, съгласно чл. 205 от АПК, Столична дирекция на вътрешните работи – юридическо лице на бюджетна издръжка, към чиято административна структура принадлежи органа, издал незаконосъобразната заповед за задържане, от която се претендират вредите.

След съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал.2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛЕН**.

Съгласно чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност относно деликвента, както и относно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. Относно вината, противоправността и вредите не е налице отклонение от общия състав на деликтната отговорност.

В конкретния случай се касае за вреди, причинени в следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварително установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответния ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

Между страните не се спори, че спрямо ищеца е издаден административен акт по прилагане на принудителна административна мярка – задържане в 04 – то РПУ на СДВР и че този акт е отменен с влязло в сила съдебно решение. Следователно налице е първата от изискуемите от закона предпоставки.

Ищецът твърди, че в следствие на незаконното му задържане е претърпял неимуществени вреди, които подробно е описал в жалбата, както и в представените от процесуалния му представител писмени бележки – претърпял е психически стрес от задържането, който му се е отразил интровертно. Самият факт на задържането и фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване, предполага настъпването на емоционален стрес, както от незнанието за причината на задържане, така и от поставянето му в изолирана среда. От показанията на разпитаната свидетелка се установя, че след освобождаването му от ареста А. А. се е страхувал да излиза, преустановил е контактите си с връстници, чувствал се отчаян и обезверен за бъдещето си на млад човек, смятал, че е „нарочен” от полицаите като представител на криминалния контингент.

Въз основа на горното съдът намира, че е доказана и втората предпоставка за успешно

провеждане на иска по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ – ищецът да е претърпял неимуществени вреди, които подлежат на обезщетяване.

Пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт и настъпилата вреда е налице, когато увреденото лице не би претърпяло вреди, ако не бе издаден незаконосъобразния административен акт. Преки са вредите, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. Преживяното негативно състояние на психиката на ищеца, засягането на неговото емоционално равновесие, независимо, че не се е отразило болестно, следствие на поредното му задържане са пряк и непосредствен резултат от незаконосъобразната заповед за задържане.

Тук следва да се посочи, че настоящият съдебен състав кредитира приетата СПЕ относно обстоятелството, че множеството задържания на ищеца не са довели да негативно засягане на психиката му, но не приема твърдението на вещото лице, че той не е претърпял отрицателни емоции.

Предвид изложеното, съдът намира, че са налице всички елементи от сложния фактически състав на отговорността за вреди по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ – налице е отменен като незаконосъобразен с влязло в сила съдебно решение административен акт на държавен орган, издаден при упражняването на административна дейност по чл. 63 от ЗМВР. От този отменен административен акт за ищеца са настъпили твърдените от него неимуществени вреди; налице е пряка и непосредствена причинно – следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилите вреди.

Съдът счита претенцията за доказана по основание, но същата е завишена с оглед претендирания размер като се има предвид, че задържането на ищеца е продължило за астрономическото време от 12,05 часа до 13,50 часа на 04.05.2012 г., т.е. 1 час и 45 минути. Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно трайно установената съдебна практика, понятието „справедливост” по смисъла на посочената норма не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитетна и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е достатъчно по размер за репарирането им – в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай, като същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди.

Настоящият съдебен състав като взе предвид законовите изисквания при определяне размера на обезщетението в настоящето производство, факта на незаконосъобразното задържане на ищеца за 1 час и 45 минути на 04.05.2012 г., обстоятелството, че след като е признат за невинен за извършено престъпление по чл. 199, ал.1, т.3 във връзка с чл. 198 от НК, същият е третиран като криминално проявено лице, поради което „профилактично” му е налага ПАМ по реда на чл. 63 от ЗМВР с цел установяване съпричастността му по отделни заявителски материали. Точно с тези незаконосъобразни, „профилактични” и не еднократни задържания на А. А., дори и за

толкова кратко време от 1,45 часа, но при сериозна месечна честота – в рамките на месец и половина 29.03.2012 г. – 04.05.2012 г. ищецът е задържан два пъти незаконосъобразно, са му причинени, неимуществени вреди, които следва да се овъзмездят. Тъй като по делото не са ангажирани доказателства, от които да се установи, че престоят е довел до допълнителни неприятни преживявания свързани със здравето му или друго напрежение, свързано със самостоятелни ангажименти, съдът намира, че разумното обезщетение е в размер на 250 лева. Допълнителен аргумент в тази връзка е и обстоятелството, че А. не е потърсил специализирана помощ във връзка с емоционалното му състояние, както и че неполагането на последния му държавен зрелостен изпит не е пречатствано от престоя му в сграда на 04 РУП – СДВР, а се дължи на други субективни причини, извън предмета на настоящето производство, у самия ищец.

С оглед изложеното за претърпените неимуществени вреди по критериите за справедливост ищецът следва да бъде обезщетен със сумата от 250 лева, а за разликата до претендираните 3 000 лева отхвърлен като недоказан. С оглед частичната основателност на главния иск за обезщетение за неимуществени вреди се явява основателна и акцесорната претенция за законна лихва за забава върху главницата, считано от 30.10.2012 г. – датата, на която е влязло в сила решението на 16 – ти състав на АССГ, с което е обявена незаконосъобразността на заповедта за задържане. Съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове.

На ищеца следва да се присъдят и направените разноски, поискани с исковата молба съобразно уважената част от иска в общ размер 260 лева, вкл. 10 лева държавна такса, 150 лева – адвокатско възнаграждение с оглед Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 100 лева разноски по приетата СПЕ. Адвокатското възнаграждение следва да се присъди в полза на адв. И., тъй като приложеното по делото пълномощно е издадено при условията на чл. 38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. А. А., с. ЕГН [ЕГН] от [населено място], обезщетение за неимуществени вреди в размер на 250,00 (двеста и петдесет) лева, причинени в резултат на отменената като незаконосъобразна заповед за задържане рег. № 04 – 1577 от 04.05.2012 г. на полицейски орган при 04 РУП – СДВР, ведно със законната лихва, считано от 30.10.2012 г.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 3000,00 (три хиляди лева)лева, като недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. А. А., ЕГН [ЕГН] сторените разноски по делото в размер на 110 лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. Е. Х. И., ЕГН [ЕГН] адвокатско възнаграждение в размер на 150 лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: